

Di Yar

- şiirler -

Yayın Tarihi:

22.04.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anla mazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Di Yar

Eserleri:

Açıklanamaz Umut

açıklanamaz umudun sisli gölgesi düşerken üzerimize
sevinçten yoksun kıpırtılar sarmalarken titrek yürekleri
niyetlerini gizleyen arzular belli eder kendini
ve de susturur yaşamın dingin şarkısını bir an

ve sen, ey tedirgin ruh
korkularına bir mana verebilmişsindir şimdilerde
o geçmez iniltilerin dinmek bilmediği gecelerde
şafağı arzularsın, çırpınırken ıstırapın hükmedici ellerinde

kavra şimdi, suskun da olsa dudakların,
işitmez olsa da kulakların
akıyor olsa da gözyaşların,
sarıl seni senden alıkoyan bunaltılara

o ki sürükleyecektir seni,
henüz yoksun olduğun diyarlara
sanki bir fısıltıyla çağırmıştır seni
balıkları ürkütmeden akıveren eşsiz pınarlara

Di Yar

Affet!

Affet!
Sevemedim hakkıyla seni.
Giremedim temiz yüreğine
Susturamadım çığlıklarını.
Acıyı seviyordun.
Hüznün ta kendisiydin.

Di Yar

Ah Ruh!

ah ruh, nasıl da yoksunsun o bilgiden
ve çırpınırsın, iyiyi ve kötüyü bilmeden
tüm bayağılıklar peşine takılmıştır
ve yükür artık sırtına
sen kalbinle eğilmişsindir, tertemiz

Di Yar

Alaylarla süslenmiş her yol!

ruhum, görüyorsun ki isteksiz bir haldesin
Ve de duymazsın tek bir ses şimdilerde
zamanın o coşkuyla aktığı anlarda
ne de kasvete boğulmuştur ruhun!

işte şimdilerde sarar seni yaşamın sesi
davetkardır ve de hoştur her ezgisi
istersen eğer isteyebilmeyi
duy artık, seni kendine gösterebileni!

ya da bak geriye, gör kendinde kalanı
hiçlikse eğer yolunu izleyen adımlar
işte uçurum, işte koca bir boşluk
süzül, varsa kanatların, gölgelerle!

ah, bir düştür belki sayıklamalarına değen
uyanmanı bekliyordur bir bekçi
söyleyeceği bir şey de yoktur
dibindedir, yaklaşınca yüzünü çeviren

alaylarla süslenmiştir her yol
adımların masum birer ilerleyiştir
geriye dönemeyecek kadar titrektir ayakların
bir ileri bir geri kararsız kalan kolların

Di Yar

Arabacı

arabacıda hırçın bir öfke vardı
ama kamçılamıyordu hiç atı
gözünü ufka dikmiş
umursamıyordu hiç ardında kalanı

Di Yar

Arabası Çalınan Kağıt İşçisi

Kağıt işçisi
Bir adam
Eski
Çok eski günlerde
Hüngür hüngür ağlıyordu
Arabasını çalmışlar
Kağıttan arabasını
Su verdiler
Sandalye verdiler
Tek isteği arabasıydı
İşte onu vermediler.

Ziyafet vardı o gün
Karınlara doyurulacaktı
Küçük çocuk epey açtı
O adamın gözyaşıyla
Tüm neşesi kaçtı
Neydi ki üzen çocuğu?
Kağıttan araba mı?
Hayır hayır
Nedensizdi ağlaması

Di Yar

Arsız peri

evrenin, o bize sunulmuş olanın
kastettiğim budur evvela
çıkardım onun dışına
çılgın bir arzuydu belki
nedensizdi

perileri kovalardım düşler diyarında
o arsız perileri,
amansız acıları yoklayıp
akla getirenleri

yüreğimde artık derin bir iz var
sevdiğim sular altında kalmış
bir peri kızı
çıktı sudan ve buldu bir kıyı
üşümesin diye boğuştum fırtınayla
ve duruldu rüzgar
çöktüm dizlerimin üstüne
bakakaldım gözlerine

yüreğimi çıkardı yerinden,
elleri pek hassastı, incinmedim
yüreğim atarken onun ellerinde
parmaklarında gezindi kanlarım
kanatlandı, uçtu ellerinde yüreğimle
henüz parçalanmamışken
kanımla, çorak toprakları suladı

çürüyorum artık bu diyarda
sular altında kalmış talihsiz ruhum

Di Yar

Asil Ruhlar

I
ey yüce insanlar
karşınızdayım
üzerimde giysilerim yok
çırılçıplağım
özgürüm de
ama hiç ciddi değilim
gülüyorum da
ama size değil
kendime
ne de hoş bir ezgi tutturdum
titremiyorum önünüzde

yalnızca asil ruhlara poz kesiyorum
bilirim tüm asil ruhlar gizlice izliyor beni sokakta
ama dikkat etmiyorlar hiç adımlarıma
yüzümde alaycı bir gülüş olur
işte ona bakıyorlar yalnızca
ve görüyorlar
alayın içine gizlenmiş hüznümü ve neşemi

II

çok da şey beklemem yaşamdan
arkamda bıraktığım iz bile yoktur
çamurdan kaçırım
sıçratmam üstüme tek damla su
korkmuyorum da yaşamdan
değmesin istiyorum yalnızca
issiz bir gecede ay ışığıyla parlasın gök
meyvesiz ağacın altında uzanayım
yıldızlar silinene dek
bakışalım onlarla

III

bir an gelsin, tüm yaşam içime doluşuversin hadsizce
iğrenç bir tiksinti duysam da içimde inlesin yaşamın sesi
kelimelerin büyüsüne kapılayım delicesine
yüreğim bir başka atsın, ruhum delsin çelik zırhtan bedenimi

ayart beni ey gece
ışığınla kör et gözlerimi
kulaklarımı kabartacağım göklere
ve gürültüsünü hissedeceğim bedenimim her zerresinde
titreyeceğim her damla yağmurda
ölümün soğuk uykusunda üşüyeceğim
içimi ısıtacak tutkularım
ansızın öleceğim ansızın
kanlarımla kendi toprağımı sulayacağım
çürümüş bedenimden otlar yükselecek
ruhum iskeletimin ebedi ve ezeli bekçisi olacak!

ah, ne de güzel olurdu coşkuyla dolmak bir anlığına
yaşam iliklerine kadar hissettirebilseydi kendini bana
duyduğum yalnızca hışırdayan yapraklardır
sonbahara yenilip düşeceği günler yakındır.

IV

kurt mu o karartıdan gelen ses?
yitip gidecek bir görüntüdür olsa olsa
inliyorum da bataklıkta
hareket edemiyorum
ah nereye yönelteyim bedenimi?
saplanmışım buraya
ümitsiz çığlıklar atıyorum

çırpın, yürü, umut et!
yoksa batacaksın şafak söktüğünde
doğan günden yoksun kalacaksın
bu bataklıkta tutsak gibi boğulacaksın
soluklarına girecek çamur
genizlerin patlayacak acıyla
bu diyarlarda yitip giden
pek çok düştü birisi olacaksın
yüregini soğuk ve karanlık kaplayacak
tertemiz öleceksin
bedenin çamurda kaybolacak
ama ruhun ebediyen parıldayacak!

Di Yar

Avunuş

benim için yoktu bir avunuş
yalnızca çürümekteyim kendini senden yoksun bırakmış diyarlarda
çaresiz değilim henüz ama haykırışlarım sezgilerimi aşıyor
ruhum eğiliyor ve de çökkünken duyuluyor uğultular

meleklerin dingin yuvasına sızmak isterken iblisler
sessizliği bir yol biliyorlar
bir fısıltı duyuluyor semada
kim nasıl anlıyor, bilinmiyor.

Di Yar

Bahar Artık Yoktur

Bir ağaç gibisin belki
Kovugunda yaşatırsın kendini
İncedir dalların
Rüzgar titrerir
Yeri gelir
Sincap kemirir
Sen durursun hep
Hep durduğun gibi
Gelen olur
Sonra giden
Gün gelir
Sen de gidersin
Ne kovuk kalmıştır
Ne dal
Ne de yaprak
Kış da gelmemiştir oysa
Bahar artık yoktur.

Di Yar

Baykuş

benim gözleri buğulu baykuşum
nasıl da bakıyordun bana omzunun üstünden
ve de gülümsüyordun o her şeyden yoksun gecede
bunu hiç unutmadım, ama artık yoksun bilirim

eğer anımsarsam, yüreğime tekrar gelirse bakışların
sezerim o bakışlarındaki derin hüznü
anlarım o engin ormana kayıtsız kalışını
ve de uçup giderken neden dönüp arkana bakmadığını

çünkü dallara asılmıştı kurtçuklar ve kemiriyordu ağacını
açılar içindeydi ruhun çünkü yoktu konacağın başka bir ağaç
eğilip hışırdıyordu yapraklar ama hiç sarmalamıyordu seni
alçalıyordu orman yavaşça ve uğramaz oluyordu kimse

Di Yar

Ben

ben
ben miyim
boğuşayım kargalarla

sen
sen misin
konuşayım hatıranla

Di Yar

Beyaz gecelerin son aydınlığı

Birikecek tüm acılar parça parça
Bir bütün olarak sarsacak ruhunu
Bir beden kaç parçaya ayrılır
Ve ruhun hangi parçana eğilir?

beyaz gecelerin son aydınlığı
içine almış mıdır tüm karanlığı
saklayabilmiş midir senden
yüzüne vuracağı son parıltıyı?

insanca olanaydı tüm yılgınlığım
bir düşü böyle inşa edebildim
sıyırdım da kendimi geçmişten
ancak böyle durulabilirdi ruhum

isyancı dalgalardaki fırtınayı da tanıdım
engin suların sessiz şarkısını da dinledim
dingin bir sığınaktı içine girdiğim
yaşamı gören bir penceresi vardı.

Di Yar

Bilmece

solgun yüzlerde beliriverir en canlı umutlar
yoktur ama yeri yaşamda
çünkü tam ortasıdır şu an gündüzün
oysa gecededir olan biten
yani bir düşü yaratan ve mümkün kılan
neyin ölüp neyin dirileceğı de bilmecedir.

Di Yar

Bir başka bahar

bir başka bahar saklıyorum sana
fırtınaların dindiğı
yaprağın dalda incinmediğı baharlar
ve ruhun
labirentlerde kaybolmadığı zamanlar
içimde yeşertiyorum seni
şimdilik
yaşamak bu ya
özlüyorum geleceğı
bir başka baharın düşüyle
kışı geçiriyorum

Di Yar

Bir dñŒe aŒıktım

son bulacak bir gñn
tñm bu haykırıŒlarım
iblisin ezgisini dinleyeceğim yalnızca
onu
tanrının kesik sesinde yakalayacağım
ve her nefesinde
tanrıyı duyacağım

kurtulmak da istemeyeceğim
alevler içinde eriyecek bedenim
ta ki ruhuma değecek en sıcak ateŒ
iŒte o vakit ruhumu satacağım

ah, bir sese hasrettim yalnızca
bir dñŒe aŒıktım belki de
bunun kaç dñŒñŒe sebep olduğunu
bilirdim elbet

Di Yar

Bir Fısıltıyı Takip

bir fısıltıyı takip ettim orman boyunca
ağaçlar tepeme dikilmişti
ve de korkunçtu uğultuları
süründüm çalıların içinden
hayır saklanmıyordum kimseden
yalnızca ormanın sesini merak etmiştim

duydum, o ıssız karanlıklarda bir şey
ışittiğim
bir fırtınanın uğultusuydu
korktum ama kaçmadım
süründüm, çamura bulandı vücudum
kirliydim ama temizdi ruhum
ama yüzüm?
vuracak mıydı ayın ışığı solgun yüzüme?
gölgeler uysalca peşimi bırakacak mıydı?
ürkekçe attığım ağır adımlar hangi ağaca çarpacaktı?

nereye yönelteyim şimdi kendimi?
bu orman
beni de içine alacak mıydı?
ve titretecek miydi ihtişamıyla
korkunç da olsa
bir ezgi dinletebilecek miydi bana?

ey haşmetli orman
senden tek dileğim dinginliktir
kabul edersen
usulca yitip giderim sonsuz varlığında

Di Yar

Bir kez olsun

yalın ayak dolaşıyorum kırlarda
çimenlerin yeşil rengi de ayağımda
ne de kaygısız koşuyorum bulutların altında
ruhumun aradığı huzur belki de buralarda

yaklaşsınlar bana tüm gördüklerim
bulutlar ve yıldızlar
sarsınlar bedenimi
gecenin uykusunda ruhum çıkıversin ansızın
hepsi de kendi ezgisini dinletsin

bir kez olsun yalnızca
ikinciye gerek olmasın
bu kırlardan ilk ve son geçişim
tanrım, bu böyle bilinsin

Di Yar

Bir Köyü Yaktım

bir köyü yaktım
köylülerden habersiz
meydanda at koşturdum
biri de çıkıp demedi kim bu densiz!

su birikintisinde nalın sesi yankılandı
ardından yansıdı kızılı alev
yaktım evleri birer birer
sonra kaçtım
izledim bir tepede dumanları

gök sinirliydi
çaldım diye yıldızının ışığını, yaktığım ateşle
Boğdum griye beyaz bulutunu
ve çığlıkları göğü titretiyordu köylülerin

şimdi farkına varıyorum
köyde kimse yokmuş
ama biliniz ki
ben o ateşi layığıyla yaktım
ve dile getirdim yaralı bir ezgiyi
masumdum.

Di Yar

Bir renk

ay ışığında parlıyorken
ıssız gecede yapraklar
gözlerim üzerlerindeki çiğ tanelerindeydi
parıltılarıyla büyülenmişim
sarhoş olmuştu belki de ruhum

ve biliyor musunuz?
yapraklar rengarenkti
ama karanlığa alışan gözleri
bir renge alıştırmak kolay değildi
kör olmuştu belki de ruhum

Di Yar

Bir tek senin sesini işittim

Bunca kalabalığın ortasında
Bir tek senin sesini işittim.
Ben konuşamıyordum.
Bu da beni bitirdi.

Beni
Bir
Başıma
Bıraktılar
Burada
Boğuldum

Aşkını
Anlattım
Anlamsızca
Ağladım
Ağlarken
Anılarım
Artık
Anamlı

Di Yar

Bir Zamanlar

Kelimeler var
Bir tek o var
Elimde
İsterdim ben de
Başka şeyler
Bir zamanlar

Di Yar

Bizler

Bizler, sığınacak bahanesi kalmamış ruhlar
acı içinde savrulur, hüznün içinde kavruluruz yaşamda
ve de sızlanmayız hiç
çünkü söz vermişizdir bize inananlara

an gelir sarsılır ruhumuz
kısıkrak yakalanırız tam da ortasındaiken fırtınanın
üşürüz belki, titreriz de ama hiç göz kırpmayız
inanırız çünkü ufukta bekleyen heyecanlara

kıpırtılar eşliğinde hareketlenir yüreğimiz
en derin acıların olduğu yerde filizlenir
en umutsuz gecelerde diriliriz
ve de biliriz, tanrı almadıkça bu yüreği
tüm hüznün ve neşeyi bir alay içinde biliriz.

ruhumuzu kaplayan sevgidir bizi ilerleten
ürkünç sesler de gelse o kendine sağırlaşmış kulaklardan
bizler, yani yazgının tuhaf oyunlarında kendini sürüklenmiş bulanlar
bakmayız ardımıza hiç ve kabul ederiz üzerimize gelmekte olan her oyunu

biliriz ki ne kazanmaktır derdimiz ne de kaybetmek
yalnızca çıkarırız soylu kılıflara bürünmüş acının tadını
ihanet ederiz tüm yaşamın kendisine
aldanmayız hiç renklerin cazibesine
mahrum kalmayız böylelikle kendimizden

tanrısızın izini ararız
görmek de isteriz her tedirgin gözde
nitelik ve nicelikten azat ederiz kendimizi
böyle böyle sakatlanırız

bizler, batan güneşin kızılığında ayın masum parıltılarını görenler
dalgalı denizlerde isyancı fırtınayı sezenler
savrulan kayıklardaki kürekler
yönü tayin edilmemiş
karaya hiç varamayacak olanlar.

Di Yar

Bu Geceler

öylesine korkunç ki bu geceler
tüketir her ruhu şafak sökmeden
yıldızları saklar bulutların ardına
ayı senden esirger
sakladığı güneşin ışığı hiç vurmaz pencerene

bir sis kaplar ama alabildiğine
ne tuhaftır, görebilirsin de ufku
önüne serilmiştir gökyüzü
hiçliğin sesidir artık tek duyabildiğin

yitip gitmiştir tüm güzellikler
belki de örtülmüştür kara bir tülle
fısıltılarla titriyordur gizlenen canlılık
sonsuz susmalar saklıyordur içinde
ve sen korkuyla sağ çıkmışsındır bu geceden

Di Yar

Cehenneminin Yollarına K r m

Ben ki acısız bir hiçim
Senin yanında nasıl şair olurum tanrım
Bu kelimeleri nasıl yazarım bir daha
Senin sımıcak kollarındayken?

Beni affet, yanına geledim.
Gözümden akan yaşı dindiremedim.
Sessizli ine karşılık veremedim
Oysa,
Senin cennetin bana her zaman açık
Ve cehenneminin yollarına kürüm

Di Yar

Çekildim

çekildim ve susadım büsbütün arzulara
o dehşetli sarsımlardan azade miydi ruhum
hiçliğin cazibesinde var olanı yitirdim
yitirilmiş hisleri, karanlıklardan bekledim

ah, bakın yine bir ezgi duyuyorsunuz
dinmek bilmeyen yaşamın ezgisini
söz hakkı vermeksizin dayatıyor kendini
kıvrandırıyor mümkün olmayan düşlerde bizi

aş kendini, aşabilir misin
titriyorken bedenini
çekilebilir misin en geriye
bakabilir misin kendine, hüznle, bir iç çekişle?

Di Yar

Çırılçıplağım Yazgımın Önünde

savrulan bir kayık gibi,
ama denizde değil
okyanusta,
yüzme de bilmiyorum,
işte şimdi çırılçıplağım
çünkü rüzgara,
kayığa
ve
yazgıma bağlıyım.
esen rüzgarı yiyebilir,
bir kayıkta sallanabilir
boğularak ölebilirim.
bir başımayım da buralarda
boğulurken
kimse de
görmeyebilir!

Di Yar

Çiğneyin Beni

ah karanlık yollar ve susmak bilmeyen çiğliklar!
izin alıyorum sizlerden bir fısıltıyla geçmek için buralardan
dingin bir sığınak arıyorum çünkü seziyorum yaklaşmakta olan fırtınayı
kaçmıyorum da, sanmayın beni korkak ama itiraf ediyorum ruhum pek tutsak

ah, farkediyorum gözlerinizde olan biteni, nasıl da aşağılıyorsunuz beni
eğer bulabilseydim kendime bir köşe, kimsenin göremeyeceği bir köşe
oraya sinerdim, sarmalardım ellerimle dizlerimi
ve beklerdim yazgımın basit bir anda sona erişini

yetmezse eğer bırakın yaşamın içinde sineyim
ezmek istiyorsanız altınıza serileyim
Çiğneyin beni istediğinizde
tek istediğim güçlü gözükmemektir o an için

ve yaşam kendini hangi anda gösterirse
eğileyim, sararmış yaprağı kaldırmak için!

Di Yar

Çoban

bu diyarlarda pek kimse yok
birkaç ağaç
ahşap bir ev
bir de çoban var
oysa tek bir koyunu bile yok

ağacı budaması için aleti
kesmesi için testeresi yok
kış gelir ve bitmezse
kendini gömeceği mezarı yok

Di Yar

Çocuk

bir düşün içinde sarmaladım gözü yaşlı çocuğu
henüz büyümemişken bakakaldım gözlerine
o ki yaramaz eylemler silsilesinde
tek bir suç işlememişti dünyaya karşı

ama ansızın dönüverdi sırtını
bir daha dönmeksizin geriye
belirdi ufukta büyümenin çığlığı
o masumiyet, fısıltılarla kayboldu

o an işittim ruhumda saklanan çocuğu
geçmişin umut dolu düşlerini sayıklıyordu
yazgının kusuru olan şansı
bir kader olarak mırıldanıyordu.

ah, sahiden çekip alabilir miydim o çocuğu
yazgısında silinemez bir etki bırakarak
kurtarabilir miydim geleceğin acılarından
dingin bir sığınakta, kalamaz mıydı hep aynı yaşta?

şimdilerde, döner, dolaşır, durur.
ve de kurur o masum çocuğun gözyaşları

Di Yar

Derdim ne ki?

Karanlıkta yürüyorum.
Elimde fener var.
Ama yakmıyorum
Ya kendimi görürsem?
Bundan çok korkuyorum.

Derdim ne ki?
Yürümek mi ağaçların arasında?
Ormanda bile değilim
Koyunum olsa
Bir ihtimal çoban olurum

Di Yar

Derin Kavrayışlar

biz ki çekilmişiz bir suğun içine
kavrulurken ateşte içten seyredilen
soğuk rüzgarlar esse de o yüce gökten bizlere
tanrının soğuşudur bizi esas üşüten

bizler ki o mahrum kalışların berisinde
rengi solmuş umutlarla kalakaldık
o derin kavrayışlar yetmedi hüznü yaşamaya
çektik acıyı, manadan yoksun, fark etmeden

Di Yar

Dilerdim

pencerenin pervazına dayandım
yük olmamak için;
tutundum kendime
bakıyordum dışarıya
görmek istediğim bir şey mi vardı
göremiyordum
gece oluyordu
ayın ışığında arıyordum onu
ayın ışığında parlardı gözleri
o kadar güzeldi ki
güneşin batmasını
ve bir daha hiç doğmamasını dilerdim

Di Yar

Dingin Bir Soluş

böyle gecelerde yiter tüm güzellikler
saklar kendini her çiçek kendinden
ve beklemez artık açmak için gün ışığını
dingin bir soluş
ve avuntusuz bir çürümedir artık o

Di Yar

Dingin sığınak

sevdiğim her şeyi uzaktan sevdim
boğuldum çünkü yakınlıkta
her nefes ürperti vericiydi
sıcak bir okşayış olsa da
soğuk bir ölüm hissettirirdi

canlıdır da o sevilen düşler kimi zaman
gecenin o kötücül hisleri belirmemiştir henüz
duyulmaz çılgınlıkları ürperti verici canavarların
gerek de yoktur karanlıkta gizlenmeye

yorgunsa eğer göz kapakların
ebedi uyku dingin bir sığınaktır

Di Yar

Dirilen Ölüler

velev ki dirildi ölüler, çürümüşken bedenleri
kemikleri titrer miydi hem de henüz kalkmamışken
ölümün soluğunu nasıl içine çekerlerdi
tanrım, bu yaşam nasıl gösterebilirdi kendini?

Di Yar

Durgun Deniz

şu an pek durgunsun
ama bilirim hırçın dalgalarını
sessizsin
ama kulaklarımda yankılanır kayalara vuruşların

geçti veyahut eskidi günler
gelecekte de kalmamış geçmişin izi
kuruyup gitmiş yalnızca
geride kalan yalnızca çatlak bir kuraklık izi

Di Yar

Duvar Sevdası

Bir başka varoluş bizimkisi
Deyemiyoruz birbirimize
Diyemiyoruz da
Parçalanıyoruz ama
İçten içe çürüyoruz
Duvar sevdası bizimkisi
Boyun da eğemiyoruz.

Di Yar

Düş

Tanrım
bir düş görüyorum
senden habersiz
ve korkuyorum
bırakırsın diye beni sensiz.

Bir yerlerdeyim
Bir başıma,
Sesler geliyor kulağıma fısıltılı
Ama fısıldayan yok
Korkuyorum
Düşümden yalnızca sen uyandırırsın beni
Yalnızca sen atarsın korkumu yüreğimden
Böylece düşüm kabus değil
Sahiden de bir düş olur.

Di Yar

Düş çizgi

silik bir hatıraya dönüşür
yaşanırken zamanı durduran anlar
geçmiş ne de hırçındır, nasıl da hırpalar
o tatlı anları diri diri yakar

ya besbelli olmayan o önemsiz anılar
öylesine geçmiş ve gidecek olanlar
nasıl da süzülür zamanın içinde
ne hüznle ne de neşeyle hatırlanırlar

oradayım, bak istersen
silinmemiştir belki izim
geçmişin birkaç düş çizgidir olsa olsa
dile getirdiklerim

Di Yar

Düş ve Ateş

Bir umuda tutunup da düşten düşe sallanan
Ah söyle şimdi bana düşten düşünce kimdir yanan!
Ateşe doyar mı hiç
Ateşte yanan!

Di Yar

Düşlerim sefaletin en bayağısını

düşlerim sefaletin en bayağısını
ve ayaklarımın altına alırım en soylu acıları
üzerinde tepinirim saygısızca
kibirli olduğumu hiç inkar etmem

soytarıl原因 sesi yankılanır kulağımda
duymak için yaşamın sesini keserim
dinlerim tatlı ezgilerini
alay etmek için acele etmem

imkansız düşlerim kimi zaman
doruk ve düşüşü beraber yaşarım

sevginin ve nefretin ötesinde
bir duygu var
işte ben
ona aşığım
ve dışlarım geriye kalanları
bayağıdır yaşam kargaşasında çünkü
bilirim ruhumda artakalanları

kendi sesinden nefret eder bazen kargalar
bir çirkin ses kaç göz oyar bilinmez
karganın da umrunda değildir sözler
sözün özünü göz mü belirler

yücelik uğruna vazgeçtiklerim
her gün yoklar beni
en zayıf anımı bekler hep
bilmez ama hiç
güçten nefret ederim
zayıflıkla
masum bir kabullenıştır olsa olsa

Di Yar

Esin perisi

duyduğum esin perisinin ezgisidir
çıkagelmiştir gizlendiği karanlıktan
aşmıştır göğü kaplayan bulutları
arkasında tek bir silik iz yoktur
ve cesurdur kanat çırpışları

ah tutunabilir miydim o kanatlara
yük olmadan
uçabilirmiydik özgürce
yere düşmeyi de göze alarak
değdirebilir miydik ellerimizi yıldızlara
yaslanabilir miydik kasvetli bulutlara

ne dingin bir gece olurdu ama
bir düşü dile getiren

Di Yar

Ezgiler

tatlı bir ezgiyi dile getirir
ellerinde incil olan şeytanlar
duvarlarda yankılanır ses
küçük şeytanlar duyar yalnızca!

oysa dile getirmiştım ben
yaralı bir ezgiyi
labirentin koridorlarında!
duvarda bile yankılanmayan.

kaybolurdu sesim çıkar çıkmaz
karışırdı esen rüzgara
çarpmamaya ant içmiş gibiydi.
fısıltı da değildi ki

dilsizdim, suçu duvarda bildim.

Di Yar

Fırtınayım

fırtınayım
esiyorum dalgaların üzerinden
sudan çıkıyor balıklar
sersemletiyorum.

kaptanların şapkalarını düşürüyorum denizlere
yolcuların rahatını kaçırmıyorum.
onlar sanırım masum
bu yüzden teğet geçiyorum

merak da ediyorum
ne var diye içeride
tatlı bir uyku mu;
esiyorum uykusuzca

limana zincirlenmiş gemiler var
görmezden geliyorum
zinciri gördüğüm yerde
kaçıyorum

öylesine esen bir rüzgara dönüşüyorum kimi zaman
gecenin ıssızlığında
ayın ışığını taşıyorum
yıldızları suya seriyorum
artık güneş yok
sıcaklığı
bir başka fırtınaya saklıyorum

Di Yar

Fısıldıyorum

fısıldıyorum
tüm ıgıllıkların bittiğı yerden
biliyorum
hiç canlı değil

bir yaprağa değsin istiyorum
okşasın yalnızca ruhunu
çok şey istediğimi biliyorum

hareketlensin yaprak
ama düşmesin dalından
öylesine bir rüzgar gibi
sıyırsın onu
beni fısıltımdan tanısın
ğıgıllıklarla konuşan çok

Di Yar

Fısıltılar

yüreğimi ele geçiriyor fısıltılar
geleceği bir endişe olarak sunuyorlar
sessizlik ve keder içinde izliyorum onları
mahrum kaldıklarımı hiç hatırlamıyorlar

çökmüş bir yüzün kederli bakışlarında donukluk seziliyor
o soğuk mezarlar nice ruhları bedenleriyle sınıyor
tek kelime etmezken geriliyor dudaklar
o son söz, bir türlü çıkmak bilmiyor

bir lütuf olarak seriliyor önüme yaşam
cazibeli aldanışlara kaymak istiyor gönül
ölümün umarsız boğuculuğu
şimdinin cellatlarıyla el sıkışıyor

Di Yar

Gece Düşleri

bir düşü uzatırken kısaltırız
ne de arsızca saplanırız bataklıklara,
haykırırız da saplanmışken en derin uçurumlara
bir düşü böylece bağlarız kabusa

bulanmışken bedenimiz çamurlara
sayıklarız en soylu düşleri defalarca
ama dingin bir sessizliktir içte zarifçe saklanan
yollar kabadır, böylece saklanırız karanlıklara

ele almak isterken yaşamı
sarsıcı kavrayışların ötesinde
daima yeniliriz gece düşlerine
o ki soğurmuştur incitmemek için bizleri,
-kendi için'e-

farkederiz küçük deliklerden sızarken ılık
ne karanlıklardan paylanmıştı
suçluluğun dinmek bilmeyen ezgisinde
mahvederiz önümüzde duranları

kıvranırken ruhlarımız, yakarırız tanrımıza
al işte bedelidir, ödeyecektir mahrum kalan varlığım
sessizce, keder içinde isteyecektir sonsuz uykuyu
ölümü bir başka diyarın sonuna saklayacaktır.

Di Yar

Gece ve Düşler

gece yakalayır bizi yaşam
tüm gündüzü silerek
budalaca düşleri yerle bir eder
acımasızdır gece
kurtulamaz hiçbir düş elinden

karanlıklar içinde takip eder bizi
arkasında iz de bırakır
çünkü bilir
çığlıklar sona erdiğinde
aydınlık bir düşe çarpacak
geri dönmek için
kararttığı yollardan kaçacak!

ytirdiğimiz neydi
bir zamanlar canlı olan hislerdi
ne gündüz ne geceyi dinlerdi
küçüktük
tutsaktık yani kendimizde
kıpırtıyla okşanırdı ruhumuz
ve masumdu haykırışlar!

şimdilerde
cesur korkak bir ruhun hezeyanlarıdır
belki hiç dile gelmemiştir
dinmiştir her tedirgin yürekte
dirilmemeye ant içmiştir
düşün, kaybolmuştur içinde
çekindiğın yaşam da değildir oysa
cesur gösteriler manasızdır artık

işte ytirdiğimiz budur
halsiz düştü hislerimiz
tek bir kıvılcım
ateşler mi duyguları
yeniden duyabilir miyiz
fırtınadaki dingin ezgiyi?

Di Yar

Geri çekiliyorum

hayır, geri çekiliyorum elbette
girmeyeceğim o savaşa
ama bilmenizi isterim ki tüm askerler arkamda
önümde ise fethedilecek bir köy var

bu köye razı değilim
hiçbir köye razı değilim
tüm askerlerimle çekiliyorum geri
köyü ve köylüleri özgür bırakıyorum

yankılanmayacak hiç çığlıklarının sesi
tepelerde gri dumanlar gözükmeyecek
yakılmayacak tek bir ateş
dile gelmeyecek hiçbir ağıt

anlatılmayacak buranın hikayesi
silinip gideceğiz, iz bırakmadan
ah benim gururlu askerlerim
her şeyle hiç oluyoruz şimdi

tarihten silinerek
şimdide yaşıyoruz
soruyor askerlerden biri
zafer anlayışınızı merak ettim komutanım

Di Yar

Göç eden kuşlar

yara almadan göçmeli kuşlar
kanatları süzülmeli
alçalmalı
ama ölmemeli

kasırgaya dönüyor fırtınalar
rüzgar bir kuşun kanadında
tüm kuşları savuruyor
ölüyorlar

izliyorum gökte olan biteni
kuşlar ölürken;
bulutlar kaçıyor
güneş batıyor
ay, ışığını saklıyor
yıldızlar parıldamadan kayıyor
bilmiyorum
hangi köy
karanlıkta kalıyor

hissetmek mi
artık ne mümkün!
bazı kuşlar
uçarken ölüyor

Di Yar

Gökteki Koro

gökte çılgın bir koro vardı
şimşekler bulutları yarıp geçiyordu
yıldızlar artık parıldamıyor
ay kendini güneşle kıyaslıyordu
doğan gün artık kimsesizdi
horozlar vakitsizce ötüyordu
göç eden kuşlar dağılıyordu her bir yana
istikamet bir türlü bulunamıyordu
yaklaşıyordu esaret dolu günler
yaprakları döktüren güzler
ve biliniyordu ki
kış geçmeden
bahar gelmiyordu

Di Yar

Gökteki Yıldız

bir periydik ve kanatlarımız çok inceydi
canımız yanardı uçarken ama alçalmazdık hiç
nehirlerin şırıltılarını duyardık
ve parıldardık akıp giden sularda

görünmek istemezdik kimselere
bu yüzden uçardık gecenin ıssızlığında
bir arayıştı bizimkisi
bizi bekleyen yıldızı bulmak içindi tüm kanat çırpışlarımız

ama neden yüksekteydi ki bu kadar
neden alçaltmazdı hiç kendini
beklemiyor muydu yoksa bizi
bilmiyor muydu kanatlarımızın ürkekliğini?

gökteki yıldızı anlıyorum artık
o ıssız boşlukta ne de sakın parlıyor
ne de kimsesiz ağlıyor
ayın ışığını ise hiç kıskanmıyor

yoktu belki de güvenli bir yer
bu yüzden kendini saklıyor

Di Yar

Gölünç Düşler

pek gülünç düşler vardı
ansızın yükselirdi coşkuyla
ve acı yavaşça eksiltirdi
soğuk bir tutkuya dönüştürürdü
ah, utanma düşlerinden
yük olsa da sana gecenin ıssızlığında
yaşanacak tek bir günün umudunun silik izi kalmıştır onda

Di Yar

Günâhkârın En Temiz Gözyaşı

Günahkârın en temiz gözyaşı
Akıyor sımsıcak, ısıtıyor yanağını
Meleğin kanadını neden kırdın?
Bilmez miydin düşeceğini
Ve saplanacağını iblisin çatalına?

İblis ki kurmuş tuzağı en baştan.
Alevinin sıcaklığını gizleyip, ışığını yakmış
Işıktan gözü kamaşmış bir meleğin
Ve de göremez olmuş yakan alevi!

Oysa tüm istediği neydi ki meleğin?
Gerçek bir anda gerçek bir yaşam anı?
Çok mu şey istemişti yaşamdan?
Çok gördü herhalde yaradan!

Aşar elbet hüznün dolu günleri
Yaprağını döktüren güzleri
Kış ki geçmeden bahar gelmiyor
Bu acı nedense tamamlanmadan bitmiyor.

Di Yar

Güneş

Güneşin ışığı uğramaz bu diyara.
Isınmak için gelen ne arar ki burada?
Nedir istediği bu misafirin?
Işık mı vurmaz geldiği yerde?
Hem de kızgın güneşin altında!

Di Yar

Hassas Ruhlar

tek bir acıyı hazmetmek için
tüm bu karanlık sözlerimiz
ne çok aydınlıklardan çaldık
uzun bir süre içimizde parladı.

bir düştteki hassas ruhlardık
kurtulmak isterdik bedenimizden
kimsesiz yeşilliklerde
tanrının bahçesini korurduk

o karanlık geceyi hatırlıyor muyduk?
oysa ne çok ışık vardı her bir surette
yaşam bir başka canlıydı her bir gözde
zavallı ruhlarımız, bir teselli arayışındaydı

bir karar vermeliydik
bu kararda da bir yücelik gözetmeliydik
tüm o içten yakarışları sona erdirecek
bir yalanı iyi bellemeliydik.

Di Yar

Hatırlatacağım

Ŗiir yazmak istedim
Unutur dediler.
Hemen mi dedim.
BeŖ dakikan var dediler.
Tek Ŗiirle yetineceđimi dűŖűndűler
Oysa ben beŖ dakikada bir yazacağım
Her unuttuğunda hatırlatacağım.
Artık Ŗiire ihtiyacı kalmadığında
Emekli olacağım
Ve kelimelerimi
Gűđsűmde sıkıŖtırarak
Boğacağım.

Di Yar

Hırpalanırken Yürekler

bilmeyiz o bizden sıyrılmış kapsayışları
yoksun kalmışsızıdır birilerince mühim olan sezgilerden
ama haykırırız çoğu zaman bildiklerimizi
bilmediklerimize bastırarak
öteki, mahrummuş gibi acılardan
ve de yokmuş gibi işkencecisi
yoksa reva görölen, teslim olmak mıdır
bize daima değmiş olana
dikenler yalnızca sert basana mı batmakta?

nasıl harlanır ruhlarımız,
bir hevesi seğermişçesine tutkuyla savunur
ve de avunur ölesiye

-hırpalanırken yürekler, sanki şifa ararmış gibi işkencecinin elinde-

Di Yar

Hiç ses etmem

Acı nedir bilmem
Keder nedir hissetmem
Bir meleğin ayakları altında ezilirken
İnanın hiç ses etmem

Ben ki sessiz bir iblis
Sen ki sensiz bir iblis
Tanrının sesi hep
Şeytanın kesik sesinden gelir.
Meleğin suskunluğu
Feleğin yazgısından gelir.

Di Yar

Hiçlik

çalınmaz her kapı
ama artık var bir çalan
kimdir bu misafir
burada ne arar?

söylemez ismini
örter kimliğini
hiçim der, bir hiçim
işte karşımdadır artık hiçlik

gözlerimde merak vardır
o ise kayıtsızdır sanki
telaş duymaz hiç
kelimelere ihtiyacı yoktur

yetersizdir kimi haykırışlar
duyulması için yutulması gerekir kelimelerin
boğuk bir acı mı karşılar hisleri
ama acı acıdır der kimileri

yoksa bir avuntu ve dingin bir sığınak
öylesine esen rüzgara yenik düşer kimi dağlar
küçüktür artık, parçalanmıştır
içi hariç her yere sığar

boşluktur göze çarpan artık
eksik nedir
kimse bulamaz.
bir hiçtir artık buralar

Di Yar

Hiçliktir

bir hiçliktir yoklayan bizi
sarsılırken ruhlarımız suçluluğun dinmek bilmeyen ezgisinde
fısıldar en korkunç sözleri kulağıımıza
ve bilir yüreğe nasıl da karanlık yollardan iner!

kavranmamış her şeyi bocalatırken üzerimize
hınç dolu isteklerde gösterir kendini
nedir böylesine bizi bizden alıkoyan?
kederli yürekleri hüzne boğup, savrultan!

Di Yar

Hüzün ve Keder

Sahi anlıyor musun?
Hüznümü ve kederimi?
Gözümde yaşlar akıyor sımsıcak.
Isıtıyor elma yanaklarımı,
Kirpiklerim titriyor,
Yaşlar kirpiğı delip geçiyor
Ve ben
burada
tarifsiz bir acı çekerken,
sen neden boş gözlerle bakıyorsun bana?

Di Yar

Hüzünlüydüm

hüzünlüydüm
neşeliydim de
ama erittim
bir alayın içinde

kahkahalar içinde sakladım acımı
yüreğimin parçalarını topladım dilimde,
kelimelerle,

muhtaçtım
bazı cümlelere girmeye iznim vardı.

Di Yar

Ilık bir ölüm

sıcak kumlara değecek ayaklarım
yanacak
yandıkça koşacağım denize
üşüyecek
gözlerimi dikeceğim
ama nereye
arkam sıcak
önüm soğuk
ılık bir ölüm beni bulacak
ve burada ne işim olduğunu
soracak

Di Yar

İssız Bir Avu

üşümet o sımsıcak avuların içinde
ünkü sızmaz hiç güneş oraya
karanlıktır da avcunun içi
bir avın avcıya içinin gidişi

serpilsin tohumlar
ama açılmalı önce avcun
ve de sezebilmeli elindeki tohum
yeşereceğı toprağın merhametini

Di Yar

İssız bir gece

ıssız bir gece
ve gökte yıldızlar
gündüzün yakıcılığı gitmiş
rüzgar ne serin
nehrin şırıltısını fısıldıyor balıklar!

parmaklarımda ot kesikleri;
kanıyor tırnaklar
öylesine esen rüzgarla düşüyor
bir bir dalından yapraklar
ot kesiklerini sarıp sarmalıyor

Di Yar

İsterdim

İsterdim
İsteyebilmeyi
İnsanım
İstemeliydim
İnsafına kaldım
İnsanların

Di Yar

Kapadım Kendimi

kapadım kendimi bu geceler gibi karanlığa
içimdeki en değersiz yeri en değerli olanla çürüttüm
ne ağaçlar yandı bu yerde
ne topraklar çorak kaldı
hepsine kayıtsız kaldım
gözyaşlarıma gizledim acıları
berraktı fakat görülmezdi
yakardı da üşütmezdi
akardı, bilinmezdi.

bilmem ne yapmalı böyle anlarda
teslim mi olmalı dingin bir uykuya
ah sökecek biliyorsun da şafak
nasıl korkuyorsun ışıklardan
itiraf da edemiyorsun karanlıklara
yitip gidiyorsun yüreğinin her kıpırtısında
ve de susuyorsun

ah nasıl da yokluyor seni yaşam
adımlar hiç mi ileri atılmaz
oysa geride kalan bir surettir
kendin bile olmayan

ve sen genç adam
en derin acıların gizlendiği odadasın
işte oraya girmektesin şimdi
tüm yaşam içinden çekilecek
ve dışarıdan bakacaksın yüreğine
hiçbir şey görmeyeceksin
fakat sezeceksin herkesten gizlenmiş hazineyi
bir süre sonra
sende mahrum kalacaksın
ama bulacaksın kendini
çünkü ruhun genç adam
sıyırmıştı seni tüm yaşamın gürültüsünden
şimdi altın parıltıları saçacak üzerine
gör ve hisset
geldi yaşamının vakti

Di Yar

Kararttım düşlerimi

soylu bir acıda boğulmak
ulaştırır mı tanrıya
ruhumu akıttım
yetmezse eğer diye
yetmedi

kararttım düşlerimi
ve soldu dünyamın rengi
bu gözler neyi görecek şimdi?
kasvetli havalar gelecek ve geçecek
öylesine bakmış olacağım her şeye
yetecek

Di Yar

Kayıp Giden Yıldız

günü gelir
bir şeyin
öyle derler hep
uzanırken çayirlarda
parıldayan tek yıldızın kayıp gider
ışığını karanlığa kadar saklar içinde
buruk bir vedadır onunkisi
veda nedir bilmez hiç

Di Yar

Kılıç, kınından eski

saç bütün yitirmişliklerini
boğ kelimelerini göğsünde
titresin bacakların
ah o canlı hisler!
uzak bir yerin karanlığında
bir parıltıya hasretler

ne de çökkünsün şimdilerde
görmek ister misin yaşamı
tatmak ister misin
çok uzaklaştın, çok
koşsan da peşindedir tüm mahrum kaldıkların.

kalabalıklara ait tüm yaşam
köşelerde ise var bir muhafız
ah o yüreğinin önündeki muhafız
koruyor mu atmakta olan kalbini?

kılıç, kınından eski
ve korumuyor artık beni
ey tüm korkularım!
bir gecede feda edeceğim seni

bürünür ihtişam dolu maskelere kaygılar
uymaz ama yüzüne bir tanesi
tüm düşlerimi sakat bırakan sözler
iyi dinleyin!
duymuyorum artık sizleri!

Di Yar

Kıyısında

hüzünlüsün
ama hüznünün muhatabı yok
bazı acıların
kıyısında
köşesinde
ne yazık ki
hiç kimse yok

Di Yar

Kimsesiz karanlıklar

gecenin ıssızlığında koşuyorum
karanlıklar da ardımda
ay yalnız bana parıldıyor
yapraklar yolumu süslüyor

bir park görüyorum
ne de kimsesiz bir park
tek çocuk yok
bir adam çarpıyor gözüme
gözleri yaş dolu
yürüyemiyor da
kendi yükü ağır geliyor
çok ağır çok
nasıl olur da kendi yükünü taşıyamaz olur insan?

kimsesiz karanlıklarda avuntusuz bir beden
ağır, utanç içinde ve de solgun bir yüz
kederli bir mırıltı ve yutkunamadığı göz yaşları
ah tanrım, yalnız ona parıldasın ay
güneşini benden esirgemene razıyım

Di Yar

Korkma Küçük Kız

hem saklambaç oynuyor
hem saklandım diye korkuyor
gözlerini açıp göremediğinde
terk edip gittim sanıyor

korkma küçük kız!
bu gözler bir süreliğine
oyun niyetine kapanıyor
ve seni bulmak için
vakti geldiğinde tekrar açılıyor

Di Yar

Kutsal Düş

bir düşüşün içerisinde gördüğü
kutsal bir düştü onunkisi
ne gerçek diyebilirdik ne de sanrı
kıvranıyordu yalnızca, sürüklenirken ruhu

baktıkça kendini açan manzaralar kararıyordu
ve de solgundu önündeki çiçekler
bu yüzden basıyordu umarsızca
kesmişti umudunu ama neyden

çiçekten mi?
hayır, kıvrım kıvrım akıp da yolunu bulamayan sulardan
belki de çamura bulanmış balıklardan
bataklıkta birikmiş bok böceklerinden

ama bir yanıyla;

sanki o puslu manzara açıverirdi kendini
biz ona sırtımızı dönünce
ne de karamsar uğultularla eşlik ederdi bizlere
sezerdik de bize esmek istemeyen rüzgarları

yorgundu belki, sıkılmıştı dinginlik arayan gözlerden
o ki asılı kalmıştı, nice güzellikleriyle, bir başına
biz ki kendi yankımıza hapsolmuşken
bir fısıltı özlemiyle kulak kesilmişti bizlere

Di Yar

Küçük Balıklar

ufuktan bir gemi yaklaşıyor, görüyorum
fırtınalı havada,
yalnız başına,
sanırım
okyanusa meydan okuyor!

kaptan tutunmuş direğe;
gözleriyle karayı arıyor.
gemideki yolcular;
dalgalardan habersiz yatıyor.

küçük balıklarsa
büyük balıklara yem olduklarını
pek hatırlayamıyor.

Di Yar

Küllerdir Diriliş

birak ruhumda yeniden alevlensin tüm acılarım
serpme üzerine tek bir şey çünkü küllerdir diriliş
sonsuzluğa giden bir yolcuyum ve korkarım ölümden
yitip giderim her anında yaşamın

nedir asıl korktuğum ve de kaçtığım böylesine?
sığınmak isteğiyle dolup taşar yüreğim mahzenlere
bilirim o karanlık da korkutur beni derinden
ama bulamaz hiç beni bu yerlerde

derken tüm sesler kesilir birden
gözler görmez olur hiçbir şeyi
işitmez kulaklar
ve de
büzüşür suskun dudaklar
kalmaz hiç bedeninin izi
ve konuşmaya hazırlanır ruhun

şefkatle çıkar bedeninden, yaslayarak seni duvara
kapatır gözlerini sımsıcak parmaklarla
okşar da yanağını
alnına bir öpüş kondurarak
bakar kendine geriye çekilerek
ah benim bedenim
neden bu kadar yabancısın bana
ve neden yaklaşamıyorum hiç sana?

Di Yar

Leke

ah sisi dağıtan bulutlarda var bir leke
göge çivilenmiş yıldızdır belki
o yüce göğün manzarasında küskündür bize
ama sen yüreği elinde göge bakan

katılaşmış mıdır ellerindeki
tutabilmiş misindir onu
ıssız geceler de o parıltıya hasret gök
gösteriyor mudur yüreğinin bir kısmını

ne de ürkütücü bir gecedir yaşadığın
güneşi unutmuş titriyorsundur
ve diğeri elinde bir başka yürek yoktur
kendi elinde kendi yüreğınle ölüyorsundur

Di Yar

Orpheus!

yitirdin mi orpheus?
hayır söylemeyeceğim neyi yitirdiğini
yalnızca vurgulayacağım sana
o eşsiz pınarın sularının çekildiğini

ve sen üstün sanatınla parlıyorken
tüm yıldızların üstündeki tek bir yıldızda
nasıl bir kasvet kapladı ki havanı
boğdun ilham verdiklerini?

boğuluyor kendi kanlarında periler
yıkıntıların arasında nefessiz dolaşıyorlar
kanayan ruhlarını sarmalamıyor hiçbir şey
terk edilmiş bir harabede yücelik ağıtları yakıyorlar!

Di Yar

Ölü yapraklar

ölü yapraklar tutunamıyor artık çürük dallara
ıssız gecede yok artık ayın ışığı
çığlıklar ve fısıltılar karışmış birbirine
birileri ise yaprakları topluyor elleriyle

ne korkunç bir gece bu
tüm günümü siliveriyor
nerede o fırtınadan yoksun dingin bahçe?
tek bir yaprak gözükmüyor

kutsal bir düştü sanki gördüğüm
elimden alınmıştı tüm huzurum
sona erdiğinde bitkin ve yorgundum
inançlıydım da
ama biliyorum
yaralıyken bir düşe tutunmak kolay

ne cazibeli bir aldanış ama
benden esirgenmiş gibi olan

Di Yar

Ölümün hıçkırıkları

ölümün hıçkırıklarıdır toprağı eşen
biri vardır aralarında henüz ölmeyen
dirilmiştir belki de hiç ölmemiştir
iskeletler arasında et parçasıdır hâlâ

sırtındaki küreğı almıştır iki eline
pek kırılığandır kolları, titremiştir
eti çürümemiştir henüz
ama delicedir toprağı vuruşları

kan yoktur, kalmamıştır
damarları yorgun ve çatlaktır
hangi toprağı suladı bu kan?
ve kök saldı ölüme!

Di Yar

Persephone

bir söz söylemeyin henüz, bırakın yaşasın yeraltındaki huzuru persephone
çağırmanın onu hemen, o ısıltıları gözlerinizi kamaştıran cazibelere
karanlık da olsa bu kendinden yoksun odalar
cerberus asla havlamaz, çünkü bilmez o henüz yukarıda olan biteni

dursun, ilerlemesin günler, sabretsin ekinlerini eken çiftçiler
görsünler küllerinden doğan persephone'yi
henüz suskun olsa da dudakları
öpüşleri esen rüzgara karışıp bereketlendirecek tüm tarlaları

ama ansızın, elim uzanacak ona gideriken
özleyeceğim çünkü burada yaşananları
ben ki alışmışken tüm güzelliklerden azade olmayı
tadar oldum yücelikten payıma kalanları

ey yeryüzü, ey yukarıdakiler!
bereket odur ki güzelliği tasdik olur sizlere
gözyaşlarına gizledim kendi acılarımı
içim kurak artık oysa sizi bekleyendir bitmek bilmeyen aşk yağmurları!

Di Yar

Prensin Şatosu

Gün tekrar doğuyor
Şafak söküyor görüyorsunuz
Ve alaya mahkum olan ruh
Kahkahayla güne başlıyor

Korunaklı duvarların arkasında bir prens yaşıyor.
Saklanmış bir şatoya, dışarıyı ruhu duymuyor
Korumalara sonsuz güven duyuyor
Ölüm ona çok canlı geliyor.

Geçmiş bir zincirdi ve gelecek olan pranga
Prensin şatosuna kızıl ölüm giriyor
Yüzünde maske yok
Apaçık, dürüst ve doğrudan
Şaşıyor prensimiz
Beklemiyor
Nerede korumalar diyor
Oysa korumalar hiç yoktu ki
Prensimize bakın, neler diyor!

Gerçek titretiyor duvarları
Yıkıyor birer birer kolonları
Gün ışığı giriyor şatoya
Prensimizin gözleri kamaşıyor
Hakikat böyle çarpıyor onu
Oysa ne de emindi kendinden
Gücünden ve hislerinden!

Kimdir bu kızıl ölümün maskesini takan
Dehşetiyle prensi kıran
Bir düş müydü görülen
Yoksa gerçek miydi bükülen

Yeraltından sesler gelmiş
Dehşetin sesleri
Yaşamın sızmadığı yerler
Korkunç fikirlere gebeymiş

Di Yar

Ruh Okşayışı

biz bizyiz kayanın üzerindeki tozlar gibi
esen yel savrultur bizi yerimizden
ne kaya haberdardır ne de rüzgar bizden
bir ruh okşayıdır doğanın can evimizden

reva görmüştür belki de çölü bizlere
kavurmuştur her kum tanesini avuçlarımızda
kapatırken elimizle yüzümüzü
yansır alevi kızılın
ve yakar gözümüzü

bitirir günü ve saklar güneşi
bir parça saklar ayda masumiyeti
ne de karanlık şimdi uzandığın toprak
basıyorsun ama titriyor bir yandan yüreğin

itiraf vakti gelmiştir ve geçmiştir
ölümün soğuk uykusunu sezmişsindir
ümitsiz bir ürperti kaplamıştır içini
ve fısıldamıştır kalbinin önündeki hançer
yok artık koruyacağım biri

ve bizler, "ölümün soğuk uykusunda üşüyen çiçekler"
solarız her gün ama açarız yeniden

Di Yar

Ruhum içinde en korkak asker

ah ölüm neden yakalıyor beni
en huzurlu anımın tutku dolu vazgeçişlerinde
sarsıyor ruhumu
omzumdan tutarak
gözlerimi yaşama çeviriyor
ah bi görebilsem
fakat neyi görmek ister ki yüreğim

yaşamın her zerresine çarpıyor bedenim
hissetmek için
tek bir his
her seferinde ruhum sızlıyor
çelik bir zırhtır bedenim
ruhum içinde en korkak asker

geceden çok şey beklerdim eskiden
yıldıza bir başka bakardım
yüreğim bir anlık mutluluğun düşüyle
huzur bulurdu yalnızca

gün ışığını görmenin
nasıl bir azap verdiğini
ve tüm düşleri yaktığını
bir başka gecenin
umut dolu düşlerinde hissederdim

Di Yar

Rus ruletinde hayatta kalan şair

içimde titriyor yaşamın sesi
tüm zafer ve yenilgileriyle
kör ateşlere sürüklüyor
ta ki uykum gelene dek
yorgun düşünce düşlerim
tüm alev sönuveriyor

bir gün
ben de yaşayacağım
gözlerimi kırpmadan göğē bakacağım
kollarım titremeden vücudumu dik tutacağım
tüm bunları nedensizce yapacağım
ama kıvranacağım da bir şüpheyile

evvelden gördüğüm bir düşte
kazanmanın
kaybetmek olduğunu söylemişti çünkü
rus ruletinde
hayatta kalan bir şair

Di Yar

Sakat Düşünce

ey ruhta sendeleyen sakat düşünce
yıkabilir misin beni zamanla
ürkünç fısıltılarınla kulağımı okşayabilir misin
diz çöktürebilir misin asil duygulara
belki de öylece durursun bir köşede
yalnızca çelik hançer parlar üstüne bir süre

Di Yar

Sarsıcı bir vaziyet

tüm nedensiz çırpınışlarım
ve yerin altındaki duvarlara çarpan haykırıışlarımlayım
üşüyorum da
ısınmak, yitirilmiş güneşte saklıydı
bulamadım
ama umdum, karanlıkta bulmayı

iblisler en tatlı ezgileriyle kulağımı okşuyordu
akan her yaştan sonra bir mendil uzatıyorlardı
ah tanrım, sen yoksun ya
inanmak durumundayım şeytana
sızacak bir yer arayacağım hep
canım hep yanacak
ateşe doymayacağım sana ulaşana dek
ama bilmiyorum ulaşınca ne olacak
benden geriye kalan ne olacak
kabul edecek misin beni
tüm pislik ve günahlarımla
merhametin
üstündür gazabından bilirim
gazabı hak etmediğim günlerin
tek tek bilincindeyim

içimde yuvalanmışsa temizlenemeyecek bir karanlık
arınamayacak kadar batmışsam yaşamın içine
ve kelimelerim
giremeyecekse senin cümlene
bırak da umutsuzca inleyeyim
iblis acısın bana
vah desin, kurtuluşu mümkün olmayan acıda boğuluyor
gözyaşlarım yaksın yanaklarımı
kim tatmıştır şimdiye dek
böylesine amansız bir acıyı

genç bir delikanlıydım henüz
toy zamanlarımı bir hiç uğruna heba ettim
tutkuyla sevebileceğim bir şey aradım hep
bulduğumda vazgeçtim
biliyordum çünkü,
her tutku soğuk felaketlerin habercisidir
üzerine yapışıp kalan
gitmek için sormayan

ve bir an geliyor
her an gibi
sarsıcı bir vaziyetin habercisi
ruhuma fısıldıyor

göğsümde kabaran huzursuzluğu bastırıyor hıştırtılar
tüm bu kargaşanın içindeki
en güzel ezgiyi dinletiyorlar bana

ve ben onu

tanrıyı, en kalabalık caddenin
en تنها sokağında arıyorum
bunca kalabalığın ortasında
bana seslenmesini istiyorum
biliyorum o suskundur
ve dualara vermez hiç cevap
suskunluğu bozacak bir anı
iblisle planlıyorum

ah tanrım, bir kez inanabilsen bana
kandırısın beni iblis
çıkayım huzuruna
iblis uzaktan gözlesin bizi
kelimelerimi beklesin
yalvardıktan sonra
giderken iblisin şaşkınlığını göreyim
bekliyor olacak çünkü kelimelerimi
bilmiyor ki
kelimelerin
anlamayanlar için olduğunu
sessizlik ateşi olacak onun
dile gelmeyen her yer yanacak

Di Yar

Sarsılmış Ruh

Ah, senin ruhun ki sarsılmış yaşamın canlılığında,
Direnmemiş hiç, boğucu zehrin acısına.
Ve tükenmiş bedeninin en yaşanılır anlarda,
Bir türkü olmuşsun, harcanan gençlik yıllarında.

Gölgeler örtmüş yüzünü o ıssız gecede,
Yapraklar sarmış seni, ay saklamış parıltısını.
Gün boyu güneş bile esirgenmiş senden,
Sadece boşlukta kanayan ruhunun sessizliği kalmış geriye.

Istırabını yalnızca asil ruhlar anlamış,
Yaşamdan çekilenler fısıldamış sana, sessizce:
"Ne de solgunsun şimdi, oysa hatırla,
Sevinç dolu günlerde nasıl da kahkahalar atardın."

Hüzün ve neşeyi bir arada yaşamış,
Hepsini alaya çevirmiştin bir zamanlar.
Çocuktun; masumiyetin gerçekteydi,
Ve hüznün, sahici olan tek şeydi.

Karanlıklar alıp götürmez seni uzaklara,
Sadece saklar ince bir tülle...
Dile gelmez en derin umutlar,
Çünkü onlar, en içte, sessizce filizlenir.

Dibe çökmüşken ruhun, karamsar fısıltılar sararken yüreğini,
Bir gün savurur içindeki ışığı,
Düşlerini sakat bırakan sözlerin aksine,
Yeniden doğar ruh, yeniden parlar.

Di Yar

Semsert olacaksınız ölüler semsert!

bitmek tükenmek bilmeyen bir nefretim var ölülere
ve saygı duymam hiç mezarlarına
topraklarını eşelerim tertemiz tırnaklarımla,
tek bir kir bırakmam ellerimde

boğazlarım henüz çürümemiş bedenlerini
gırtlaklarını sıkarım
bilirim, gırtlaklarına kadar doludur kendileriyle,
işte orada birikmiştir tüm yaşam izleri

et parçalarını koparıp atarım
semsert olacaksınız ölüler semsert!
hiç kimse kokunuzu alamayacak
dişlerinizi sökeceğim
çığnediğiniz yaşamın bedelidir bu

nasıl da suskunsunuz şimdi
dile gelseniz
ah şu an dile gelseniz
neler söylediniz
ama dilinizi de kopartıp attım.

kanlarınız nerede, kim içti?
yoksa toprağı mı suladınız bir de arsızca!
diriyken nasıl da dolaşıyordu damarlarınızda
hele gençseniz nasıl da hızlı akıyordu
kansız ölümler, damarlarınız artık yorgun.

dinleyin beni,
içimde yuvalanan pisliği kusuyorum sizlere
ruhumun görünen aydınlığında saklıyorum karanlığı
o ise bir köşeye sinmiş iyiliğime gülüyor
omzumun üzerindeki kuzgun da
kendi gözlerini oyuyor.

söyleyin, çekinmeyin!
en az sizin gibi ölüyüm yaşarken
kelimelerle korku salmayı düşlerim
oysa gerçek aksi sandırır her korkak yüreği,
yaşamakta olan bir yüreği

neden esmiyor rüzgar burada
gök pek durgun bu gece
ne ay ışığı ne de bir yağmur gözüküyor.
kuruluk, işte ölüm budur
hiçbir şey olmuyor
ama olan da budur!

Di Yar

Sessizlik

ben tanrım, işte yine sessizlikle karşı karşıyayız
ürkeğim ve de çekinirim senden
dualarımdan da pek bir şey beklemem
yalnızca isterim seni ruhumda hissedebilmek
yabani topraklarda filizlenirse çiçekler
işte bunu senden bilirim
o karanlıklarda görürsem bir ışık
o ışık sendendir bilirim
açarım o bir araya zor gelen ellerimi
ve yükseltirim göklere kaygısız
işte bu anlarda kendimi hisseder
varoluşumun içinde tir tir titrerim
ah o gördüğüm kabuslardaki şeytanlar
ne de coşkuyla bir ezgi tutturmuşlar
oysa bilmezler akıp giden zamanın içinde sağırımıdır onlara
yalnızca işitmek isterim seni, yalnız seni
düşerim bazen, aşınır dizlerimde yaralar
oysa kabuk bağlamış ve teslim olmuşken acılara
ruhuma şifa olur sessizliğin
o sessizlikteki beni bilişin

Di Yar

Sevgi

sevgi, dilde tükenmek bilmeyen dingin ezgi
avuntusudur dili yanmış yüreklerin
bastırır ümitsiz çılgınları
dönüştürür dingin bir soluğa

yorulur bir an, teslim olur mırıltılara
ürkektir artık, yalnızca işitileceği kulağı arar
tedirgindir de, bulup da yitirmekten korkar
böylece sindirir kendini,
göstermez hiç büsbütün!

ağır, solgun ve de kederli bir ihtimaldir o.
hüzün dolu geceleri ardında bırakarak
umut dolu günleri tasarlar

Di Yar

Sevmek Bir Gnahtı

Sevmek bir gnahtı
Ve gnahtı en yaratıcı kelimeleri var eden
Cezaydı sensizlik
Cennette buluşacağız
Bir müddet yandıktan sonra.

Di Yar

Sızdım

ruhumda sezdim o gizlenmiş karanlığı
sızdım dehşeti ürküten yollara
bürüdüm yüzüme en ihtişamlı maskeleri
kim olduğumu bilmeksizin yürüdüm

çarptım ve de bakmadım hiç ardıma
çünkü emindim adımlarımdan
adımlarımdı ki korkak ve ince
nasıl olur da çarpar birine?

köşelerde bekliyor ciddiye dolu insanlar
bir sonraki anı şimdiden planlıyor
gözlerini ufuğa dikmiş
sisin manasını çözmeye çalışıyorlar

oysa kim istemez varoluşun akışında kaybolmayı?
dönmemeyi, bakmamayı?
ah yine çarpışıyorlar, sesleri işitiyorum
herkes herkese çarpıyor ve de işitilmiyor tek bir ses

Di Yar

Suskunsun

ipince dallarınla
senden bıkmış
yorgun yaprakları tutuyorsun
ay, şaşıyor vefana
çünkü daha batmamış güneş
ışığını vuramıyor ki sana

gelebilseydim yanına
ve rüzgarı kesip
o ince dallarına yük olan yaprağı
tutsaydım parmak uçlarımla
yine üzülür müydün?
üzülürdün, bilirim

suskunsun da
köküne olan vefandan
ne acıdır
bilirim

Di Yar

Şairin Ölümü

onun yaşamı karanlığa gömülmüş
karanlığında ise kendinden yoksun
düşlerde yaşıyordu yaşamdan düşerken
şair ki düşmeye alışıktır
düşün bedelini ödemiştir ağır

nara atmıştır zamanında korkusuzca
elinde kılıcı yoktur ki korkutsun
kaleme mahkumdur yaşam boyunca
ve hiç pes etmez
kendî kaleminin
mürekkebinde boğulmadıkça!

Di Yar

Şairin Sessizliğı

uzanıyordu, o dik yamaçta
gölgesindeydi de bir ağacın
ne dingin bir ağacı
hışırdamazdı hiç yaprakları
oysa incecikti dalları
ne de yumuşaktı çimenler
sırtını şefkat ile okşardı.
bir an duraksardı bakışları
niyeti yaşamak değilmiş gibi bakardı
suskundu da dudakları
boğacakmış gibi her kelimeyi
ah, hangi şiir dile getirebilir
bu şairin yüreğine saplanmış haykırışları

bir an geldi
her an gibi
dudaklar gerildi
ve savruldu kelimeler ağzından

yaprağın hışırtısını duydum
ve göğü dinledim
duymuyorum artık
ne çığlık ne de uğultu

Di Yar

Tanrı Ağrısı

bu hüznün tanrı ağrısında gizli
ulaşabilir mi her yürek o acımasız acıya
katlanır mı hiçliğin sesine ve
duanın hiç kabul olmamasına

yitirilir mi tanrı hiç cennette
bahçelerin arasında korkulukken ağaçlar
masumiyetini henüz koruyan çocuklar
haberdar olacak mıdır şeytandan?

Di Yar

Tanrım, yine gece oldu!

tanrım, yine gece oldu
ruhum hisseder gibi oldu seni
ne uzak ne de yakın
bir ağacın kovuğunda bekliyorum seni
saklandım ve sessizim
tıpkı senin gibi
yalnızım
yapayalnızım
işitmiyorum artık kendimi

bir düşün peşindeyim uzun zamandır
özür dilerim, çok ihmal ettim seni
yaşam ne de aldatıcı uzun zamandır
bir gece ansızın yokladın beni

kelimelerim nasıl olur da soluk harflere bürünür de
tek tek silinir dualarımdan?
biliyor musun tanrım
iblis hoşlanmazdı hiç yakarışlarımdan

Di Yar

Tanrım, yönelt beni!

kimin netliğe ihtiyacı var ki
dolanırken yalnız başına
ve bakarken bulanık bir bakışla
ısrarcıdır da sezgi bu anlarda
titretir atmakta olan her yüreği

seç der ama susar, yoktur artık söyleyeceği
pençesinde tutsaksındır artık zamanın
ruh gerilir ve kanatlanır; uçup gider belki de
ve sen yine kalakalmışsındır bedenle

işte şimdi sezersin kendi kanında boğulacağını
oysa gece bir düşteymiş gibi parlaktı az önce
karartıların içinde bir fısıltı duyacaksın belki de
yanılacaksın da çünkü ölmektesin ve biliyor bunu yüreğin
kapanmıştır artık her sezgiye

hatırlıyor musun ey ruh eskittiğin kendini?
hatırlıyorum!

korkutucu canavarların inine indim
ürkek bir fısıltıydım yalnızca
ama canavarlar çok korkmuştu
onlara korkacak bir şeyin olmadığını söyledim
ah, ilk yaptıkları ışığımı söndürmek oldu
karanlıkta kaldık
ve görülmez artık kim cesur kim korkak!

tanrım yönelt beni!
tüm bayağılıkların sırtıma yük olmadığı yerde
tüm kalbimle öleyim
ve çürürken orada
üşüşmesin tek bir akbaba
çünkü yaşarken öldürdüm ruhumda hepsini
ve kılıcım artık kınından eski

Di Yar

Titriyorsun

ah, titriyorsun görüyorum
gözlerin donuk olsa da;
gözyaşların sıcak
kirpiklerinse ateşten

damla damla
iniyor yanaklarından.
bir gölü doldurup;
bir gözü kurutarak
dudaklarından sızıyor

damağın artık kuru değil
tuzlu bir yaşı
acıyla karışık yutuyor
bilinmiyor
boğazdan nasıl geçiyor

Di Yar

Tutsak Ruhların Mırıltıları

karanlıkları bıraktık ardımızda
şimdi de bir sis perdesi var önümüzde
günün ilk ışıkları ne de kasvetli şimdi
bu gözlere buğulu yaşlar mı indi?

hüzünlü ezgiler dile getireceğiz
sonsuz susmalar saklayacağız içimize
yaprağa düşen çiğ tanelerinde olacak gözümüz
berrak olacak akacaksa eğer gözyaşlarımız

bizim sabahlarımız böyle olacak
ürkünç bulacak herkes
sisin kasvetinde saçılacaklar
biz tutunacağız bir dala, tek bir dala

duymayacağız da hiç tutsak ruhların övünç dolu mırıltılarını
dingin ezgilerde huzur bulup
iblislerin sesini keseceğiz hışırıtlarla

Di Yar

Tükenir

kimi kez saklanarak ürkütüyordu yüreğini
mahzun geriye çekilmelerde buluveriyordu kendini
ruhu o karmaşanın soluk soluğa kalmışlığında duruluyordu
böylece fısıldayabiliyordu şarkıları tereddüt ekmeksizin

ama şarkılarda tükenir bir gün
tıpkı ruhun kuruması gibi henüz yaşamakta olan bedenlerin içinde
ölemiyorsa da eğer kendine güzel bir son bularak
çürümektedir kökü salınmayacak diyarların topraklarında

Di Yar

Unufak bir beden

hüzün dolu şeyler söylese de yüreğim
bir alayın paramparça ettiği unufak bir bedenim.
bir anlamı olsun diye de değil
Bir his olsun diye söylerim.

Di Yar

Unutmayacağım

Teslim olduğum yaranın
Kabuğunu söküp attım
O iz de geçiyor
Hep geçti
Fakat unutmayacağım
Kabuğu söküp atarken ki acımı

Di Yar

Uzak Bir Köy

bizler üşüdük çünkü yitirdik güneşi
umduk ısınmayı o ıssız karanlıklarda
parlıyordu da ay gece olunca ölen köylerde
oysa tek bir köylü hissetmiyordu yüzlerdeki parıltıyı

bizler
yani uzak bir köydekiler
uğultular eşliğinde bakarız diğer köylere
ve hiç bir şey gözükmez bizlere

Di Yar

Ürkek bir ruh

ürkek bir ruh
nasıl da dolaşıyor kalabalıkta
nasıl da yalnız,
sıgmış kaldırımdaki tek bir taşa

sızlanmıyor da omzuna binen yükten
ama titriyor bacakları
bakamıyor da ileriye
gözlerinde birikmiş umutsuz gözyaşları

ansızın yolun ortasına fırlıyor
önünde duruyor kalabalık
kendinden kaçıp
herkese çarpıyor
kendi yükü ağır olduğundan
altında kalıyor

kalkıyor kalkmasına ama
ilk iş yükünü arıyor

Di Yar

Üşümeyi Sevdim

ruhum kovalarken güneşi
tutuldu bedenim
geçti önüme bir bulut
yakmasın diye ateşi
yandım
ama kül olmadım
bekledim geceyi
üşüdüm
üşürken yitirdim kendimi

bilirdim ısınmayı
üşümeyi sevdim

Di Yar

Yalnızca ağaçlardı derdim

fırtınalı bir çölde gezen
dingin bir ruhtum ben
yalnızca ağaçlardı derdim.
yapraklara fısıldar
hışırıtlarını dinlerdim.
gölgesinde dizime çöker
gece yıldızları izlerdim.
zamansız bir yerdi artık.
nerede olduğumu unuttur
bir düş görmeyi ihmal etmeksizin,
uykuya dalardım.
ve tanrım, hiç kıyamazdı uyandırmaya

Di Yar

Yaşam izlerim

koşuyorum;
arkamda tüm yaşam izlerim.
geride kalıyor;

kanadıkça ayaklarım,
taşları suluyor
güneş pek izin vermiyor lekeye
anında kurutuyor
bir ıslaklık görülse de
kan olduğu anlaşılmıyor.

çamur iz bırakmıyor
yağmur ıslatmıyor
yaşamın izleri
bana tutunmuyor
bu beden pek uyumsuz
ruhum tadına varmıyor

sırtlıyorum bedenimi
elimde kürek
toprağı kazıyorum
yük olmamak için ruhuma
kendimi gömüyorum

otlar yükseliyor çürümüş bedenimden
ruhum arada bir koklamaya geliyor
bu beden neden bir yabancıymış gibi
kokuyor?

Di Yar

Yeraltı

Ve biz yeraltının sadık erleri
Korkutmasın bizi dışarıda kalanların çöşkulu sesi
Biz ki
Gün ışığından kaçıp geldik

Soğuktur yerimiz
Ve de karanlık
Dardır odalarımız
Tavanlarımız ise basık

Biz yüce bir karar verdik
Ve yücelik bizi bulacak
Çekildiğimiz yaşamın karşılığı
Bize misliyle sunulacak.

Biz ki yerin altında göğe baktık
Acıdayken umuda sarıldık
Her alayda bir hüznün
Her hüznünde bir alay gördük

Gözlerimiz gördü
Ruhumuz hissetti
Kulağımız duydu
Ama bir şey
Bir şey
Eksikti
O hep eksik kaldı

İşte buradayız
Tek bir ses yok
İşitilecek sözler
Bakılacak gözler yok

Üşüyoruz şimdi de
Güneşimiz artık yok
Gölgesi olan ağaç
Köküyle selamlıyor bizi
Kovuğunda tek bir yer yok

Bağırsak
Yalnız Tanrı duyar bizi
Yalnızca duyar
Suskundur o
Daima susar

Bir fısıltı gelir kulağımıza
İblistir seslenen
Yaşamı cazibeli bir ezgi gibi
Aldanışla sunar

Elimizde bir fener olur kimi zaman

Açmayız
Karanlıkta yürüyüp
Işığı ararız
Ama yalnızca
Yalnızca
Karanlıkta görürüz

Kendimizi
Kendimizin dışında arar
Hiç bulamayız
Rastlarız, bazen

Di Yar

Yeterdi Bu Kadar Mutluluk!

Yalnızca uzanmak istedim.
Saçlarımı okşayacaktın.
Gülümseyecektim
Gülümseyecektin
Ve Tanrı yanına alacaktı bizi.
Yeterdi bu kadar mutluluk.

Di Yar

Yıldız

yaşamı
yalnızca gecede tadıyorum
ışık, o yayıldığı karanlıktan sızıyor
biliyorum ısıtmıyor
ama aydınlatıyor
yıldız bir tane değil ki
gitmeyeceğine dair
söz de veriyor
her gece daima orada duruyor
önüne geçmez ise eğer
arsız bir bulut

Di Yar

Yıldızlar titreyecek

öyle kötü şeyler yapasım var ki bu gece
yıldızlar titreyecek bulutların önünde
ayı yere sereceğim
parlayacak ışığı hırçın dalgaların üzerinde
köyleri karanlıkta bırakacağım
şehirlere ise korkunç bir fırtına salacağım
göz gözü görmeyecek
tutunacak tek dalı kalmayacak ağaçların!

Bu sesler de neyin nesi?
Yankılansın gökte fanilerin ümitsiz sesi
Dipdiri bir azap bekliyor sizleri
Ve yok sığınacağınız bir dingin bahçe

avuntusu yok bu gazabın
yitip gideceksiniz bu gecede
ve şafak sökerken güneş;
doğmak için
bir neden arayacak sizlere!

Di Yar

Yitirilmiş olanın ezgisi

bizler yani yitirilmiş olanın ezgisini işitmekle yetinenler
nasıl olur da vazgeçeriz soylu kinlerden
hele de bayağı olan dizilmişken önümüze
alıkoymak isterken bizi kendimizden

kudurmuşken kötücül arzular büsbütün hayal saçar
ve de eşkiyadır her biri
gazabıyla titretmek isterken bizleri
yalnızca almak değil vermek istetir gizleri

biz ki gizleri kendinden sakladık yüceliğin parıltılarıyla büyülenmiş diyarlarda
cehennemin soysuz prensleri bir hak talep etmekte şimdi
bizler, yani girmemekle övünürken savaşımlara
eşkiyanın yüreklerinde belirsiz bir yankıyızdır büsbütün

zihinlerinin kıvrımlarında gezeriz ve sezeriz iblisin kuruntularını
o ki işkillenmiştir ve de boğmuştur yürekleri dipdiri bir azap için kaygıya
ey yaşamın eşkiyaları
feda etmekteyim kendimi ve kurtarmaktayım bizi sizlerden

şimdi bize kalan dingin bir bahçedir
fırtınadan azade ve de sessizdir
yüreklerin sıkıldığı yerde filizlenmiştir
kökünü salmayı da unutmayacaktır

Di Yar

Yok Olsaydı Keşke Yarınlar

eskidi günler
yerine yenisi de gelmiyor
ne kötü ama
özlem bırakmayacak yakamızı
geleceği
geçmişin o huzurlu düşlerinde yaşayacağız

yok olsaydı keşke yarınlar
geçmiş
gelecekte heba olmasaydı
keşke

ama nedir bu çekip gidişlerde geriye kalan ruhumda
yalnızca dirilmiş bir ölüdür karşımda duran
isterdim, ruhumun o canlı seslenişlerini
yasını tuttuğum kendimin sesi
artık benden çok uzak

Di Yar

Yünü Kırpılan Koyun

Kurban gelmemiş daha
Ama kaçmaya başlamış bile koyun
Kovalanıyor o kaçtıkça
Nihayetinde sıkışıyor bir yerde
Bir dükkan görüyor
Berber dükkanı
Sığınıyor içeriye
Oysa ne büyük hata yaptı farkında değil.
Sahibi gülüyor berbere,
Göz kırptıyor!
Berber de karşılığını
Koyunu kırparak ödüyor.

Ölmüyor koyun elbet
Ama yününden kopuyor
Sıcak hava neyse de
Soğuk gelince
Tir tir titriyor.

ve denir ki
koyunlar kesilince değil
kırpılırken ölüyor.

Di Yar

Zalim Kahraman

çığlıkların arasına dalıp
buldum en masumunu
hıçkırarak ağlıyordu
fısıltımla katlettim onu
kulaklarını ödünç aldım bedeninden
ruhu,
bir söze muhtaç kala öldü.

kimsesizdi,
sırtladım omzuma
getirdim toprakların en bereketlisine
yağmurlu bir havada
kurutup gömdüm
isimsizdi
bir taş gerektir kalmadı.

zalimdim
kendimin zalimi
dayanamadım çığlığına masumiyetin
tanrı olsaydı bazıları
boyun eğdiremezdi şeytana
nefret ettim kendimden
şeytanı def ettim kalbimden
meleğin sesini duymuyorum artık

gözlerine kitleniyorum herkesin
kırılmıyor kırığım
kaçmıyor bakışlarım
düz bir çizgi halindeki dudaklarım
nefes almaya utanan bir burnum var.

Kötüyüm
Zalimlerin arasında bir bataklıktaayım
Bir gül sakladım cebime
Uzun yıllar evvelden
Ve koklatmadım hiç o gülü
Bataklıktaki bok böceklerine!

titriyor bedenleri ruhlarının haykırıışlarıyla
her masum tanrıdan habersiz acı çekiyor
gözyaşları yakıyor yanaklarını
yutulan hüznü dolu bir yaş
bilinmiyor
boğazdan nasıl geçiyor.

ruhumun görünen aydınlığında saklanıyor karanlık
bir köşeye sinmiş iyiliğime gülüyor
omzumun üzerindeki kuzgun
kendi gözlerini oyuyor.

korkunç şeyler söylüyor yüreğim
gerçeğin karşısında tir tir titriyor

sevmeye yetenekliyken
sevemeyişimle kıvrandırıyor.

Di Yar

Zaman

zaman
ne yamandı
geçip gittiği
silip süpürdüğü
tüm bu anlarda
ve anılarda

Di Yar

Zaman işte

zaman işte
herkes bir şeyleri bekler
bir başkasından
bir başka bekler.

zaman geçer
anıları
acıları sürer peşinden
insan hep geç kalır
erken giden de görülmez pek

kum saatinde kum mudur esir olan?
iki yana akmaz mı özgürce
havadır orada tutsak olan
vakitsizce boğulur içeride

Di Yar